

ИВАЙЛО ПЕТРОВ ЛЪЖЕЦ

chitanka.info

Навсякъде има лъжци, имаше и в нашето село един. Наричаха го Христо Лъжливия. Възрастните не му вярваха, но всички слушаха лъжите му. На децата не даваха да го слушат. „Бягайте от него, казваха, ще ви метне, та няма да се усетите“. Аз не бях чувал ни една от лъжите на Лъжливия и много исках да чуя. Мене ли ще метне? Охо, да има да взема. Каквото и да ми каже, няма да му повярвам... Така си мислех и търсех случай да се събера с него. И ето, че веднъж се случихме с Лъжливия на полето. Аз седях под една круша и наглеждах кравата да не влезе в някой бостан. Лъжливия докара и той своята крава, пусна я да пасе и приседна до мен. Още седнал не седнал, извади от пояса си хляб, сирене, едно габровско ножче и почна да се храни. Резне от хляба, резне от сиренцето, набучи го на ножчето и хоп — в устата. Яде си той сладко, сладко, аз си седя настрани и чакам да почне да лъже. Каквото и да ми рече, ще му кажа, че това е лъжа, та да знае с кого има работа. Така си мисля, а очите ми все в габровското ножче. А то едно ножче, да не му се нагледаш — дървените му чирени обковани с жълта тенекийка, стоманата му лъскава и остра, да речеш, дънера на крушата ще отрежеш с него. Да имаш такова ножче, друго не ти трябва. Сложиш му верижка, вържеш верижката на пръста си, кой като тебе! Дядо ходеше в града веднъж на годината и какво да ми донесе — симидче или захарно петле. Колкото и да ги пестиш, след една седмица ги няма, излапал си ги. А ножчето си остава и няма да го загубиш щом на верижка е вързано... По едно време Лъжливия отрязва филийка от хляба, отрязва парче от сиренцето, набучи го на ножчето и ми го подаде:

— Хапни си, чичовото!

Излапах каквото ми даде, взех една пръчица и почнах да я дялкам с ножчето. Лъжливия стана да си ходи. Взе ножчето и го сложи в пояса си. Не ножчето, а сякаш сърцето ми сложи на пояса си, така мъчно ми стана.

— Туй е деветото ножче, дето го намирам в дините — каза Лъжливия. — Оня ден отивам на бостана. Рязнах една диня, зелена излезе. Рязнах друга и тя зелена. Като рязнах петата, хем узряла, хем това ножче вътре. Само шарените дини държат ножчета, другите са празни. Щом я резнеш на две през сърцето и то пада в ръцете ти...

Цяла нощ сънувах габровски ножчета. Щом се събудих, първата ми работа бе да опипам тук-там — ни ножче — ни дявол. „Туй е било

сън, казах си, ножчетата са на бостана, в шарените дини.“ Дойде време да закарам кравата на паша. Като отидох да я отвържа от яслата, видях секирчето, с което кълцаме тикви на добитъка. Тикнах го в торбичката и подкарах кравата. Пуснах я да пасе, извадих секирчето от торбичката и право в нашия бостан. Застанах до една шарена диня и както ми бе казал Лъжливия — прас, на две през сърцето! Нищо. Още една — пак нищо. Още една... Бях нацепил половината дини в бостана, когато чух стъпки зад себе си. Погледнах назад — пъдарят.

— Защо си заклал половината бостан?

— Търся си ножче — казах аз.

— Кой ти каза да го търсиш в дините?

— Ами... бай Христо...

— Мътните да го вземат този лъжливец! — каза пъдарят, взе секирчето от ръцете ми и ме поведе към село.

Как си платих за тази работа, не искам да разказвам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.